

Дубаи, 1995

Влажна мешавина морског ваздуха и керозина запахнула нас је када смо изашли из авиона. Унаоколо је све било утонуло у дубоко црnilо ноћи и само је у даљини светлео терминал. „Коначно, поново у драгој земљи!”, помислила сам, а срце је већ почело снажно да ми куца.

Испод ходника за излаз из авиона телохранитељи су прихватили неку арапску породицу и смештали је у лимузину. У једном моменту је колона путника застала. Притешњена, гледала сам како морски поветарац благо милује црне копрене и игра се одећом путника. По свему судећи, само сам ја без икаквих примедба прихватала оно што нас је окруживало. Мој супруг Франц је разочарано приметио: „Овде заудара на керозин и тамјан.“

Када је мотор пакистанске авио-компаније заурлао на писти за узлетање, моје срце је поново почело убрзано да куца. Исцрпљена, покушала сам да убедим себе како ме целокупна прошлост оставља равнодушном. Ипак, нисам успела у то да поверујем. Једино ми је поуздана стварност да сам се у међувремену званично удала помогла да поносно и усправно корачам. Међутим, нервоза је остала присутна.

Забрањена жена

Када смо закорачили у аеродромску зграду, дочекало нас је веома живахно комешање. Индијски и пакистански путни агенти махали су документима и извикивали имена појединих придошлих путника. Где год би ми пао поглед, са свих страна су се видели људи у снежнобелим кандорасима. Промицали су кроз хол или са седишта посматрали догађања. Лица су им, разуме се, била потпуно безизразна, што је типично за пустињске Арапе. Особених разлика међу њима скоро да и нема. Због једнообразности њихове одеће и покривке за главу, која, по обичају, сакрива профил, човек никада није сигуран ко се скрива испод тих комада тканине. Сама претпоставка да потпуно случајно Калид може бити овде учинила је да ми притисак прилично порасте.

„Шта се догађа са тобом?“, хтео је мој муж да зна. „Понашаш се потпуно неуобичајено, стално набацујеш косу на лице и укочено гледаш у под“.

„Када би само знао“, мислила сам и пожелела да могу да му објасним како ми је у души. А како да му објасним ужасан осећај који представља мешавину радости и истовремено страха да бих могла да будем откривена, или, још горе, да ме службеници мог бившег супруга ухапсе приликом пасошке контроле. Не могу да дозволим да мог мужа, који на путовању и онако сваки пут „покида“ нерве, додатно оптеретим.

Док смо пратили колону придошлих путника, случајно сам приметила два човека који уз гестикулирање разговарају. Један од њх се смејао и при том окренуо главу у мом правцу. У делићу секунде окрзнула сам погледом познате очи и видела како тај човек отвара уста и хоће нешто да каже. Престала сам, малтене, да дишем. „То не може бити истина! То није Калид!“, противила сам се у себи. Безброј пута сам претходних година стављала себе у такву ситуацију и безброј пута нисам могла да замислим како ћемо да реагујемо. Као муњом ошинута, али без застајања, наставила сам да

корачам као да ништа нисам видела. Све на мени је дрхтало, колена, руке, сваки уд појединачно. Најрадије бих се чврсто приљубила уз мужа. Међутим, сада је касно за дозивање у помоћ. Франц је сигурно од свега већ ошамућен и овај одмор је, уколико се из свега извучемо читави, за њега пропао.

На покретним степеницама неупадљиво сам се прогурала испред мужа. Срце ми је још увек дивље лупало. Из страха да је неко ко ме прати већ веома близу, нисам се усудила ни реч да изустим, ћутала сам да ме не приметите. Као да је Калидова присутност испуњавала цео аеродромски терминал. Или је то све био само плод моје маште?

Када смо коначно прошли пасошку контролу, била сам на ивици нервног слома.

Шта је то што ме скоро магично вуче назад на ово место? Куца ли можда у мени срце пустиње? Да ли сам се већ толико зближила са Руб Ал Кали да сам беспомоћно опседнута њиме, као у каквој несрећној љубави?

Покушавала сам да се уразумим.

Једно је сасвим сигурно; ова земља се убраја међу најфасцинантније на овом свету. Скоро да би се могло рећи да је она симбол онога што арапски бедуини сматрају земаљским рајем. Ово није фатаморгана: овде је доскора тле било прекривено само песком, а данас се небо огледа у бистрим језерцима и блиставим, раскошним стакленим палатама, зелена трава је покрила дине са теренима за голф, а дуж тиркизно обојене обале смењују се луксузна подручја, као да се „такмиче“ међусобно по лепоти. „Алах у Акбар“ – Алах је велики, орило се унаоколо по граду. Недуго затим, из свих праваца се разлегла певајућа молитва мујезина. Била је то демонстрација очаравајуће супротности и посвећености људи молитвама, који, упркос приходима, мереним милијардама долара, које ова земља има од продаје нафте и утицају Запада, знају да сачувају своју традицију.

Забрањена жена

Тек што смо напустили аеродром и град Дубаи, а већ се поред ивице пута, осим пустињског песка и огромних портрета емира, није видело ништа друго. С времена на време, тамни луксузни аутомобили су пролазили поред нас пакленом брзином. Франц је само одмахивао главом. Међутим, ја сам знала да ће касније, када изађе сунце, и он бити одушевљен овом земљом.

После неколико километара, из потпуног мрака изненада се из песка појавио, као светлуцави сандук са благом, хотел „Јебел Али“. Још се прашина пустиње иза нас није ни слегла, а код улазних врата испред нас се указала права правцата оаза. Високи борови, палме и платани пружали су своје врхове према небу. По стазама су шетали фазани, а у крошњама дрвећа су се оглашавале егзотичне птице.

„Конечно на сигурном“, помислила сам. Кад нам је портир отворио собна врата, отрчала сам право на балкон. При погледу на море боје сребра, обузела ме је сета. Последњх година овде се штошта променило. На плажи Јумеран подигнута су два потпуно нова хотела са пет звездица. Ипак, била сам сигурна да раскошни хотел „Јебел Али“, са његовим вртом, препуним палмама, који се протеже све до воде, све друге баца у сенку. А, на крају, он има и своју историју...

Првог дана нашег одмора небо без облака бљештало је дубоким плаветнилом. У сенци палми, благо обасјана сунчевом светлошћу, дуго и опуштено сам посматрала околину. Из парка се пробијало пригушено крештање фазана. Књига ми је предуго била отворена на истој страни, јер нисам могла да се концентришем на читање. Пред очима ми се непрестано јављали призори са аеродрома. Гледала сам Калида, видела сам како отвара уста да нешто каже, посматрала себе како шокирано бежим са тог места неизмерно постиђена. Најрадије бих гласно крикнула – као фазани; мислила сам да бих се после тога боље осећала.

Док је мој муж био задубљен у своју књигу, ја сам гледала унаоколо. Једно возило за голф терене тихо се котрљало између палми и лежаљки, а човек који је њим управљао нудио је хладне напитке.

„Драги, желиш ли неко освежење?“, питала сам.

„Да, баш ми је потребно.“

Док је кроз сламку сркутао пиће, замишљено ме је посматрао. Као да је осећао те посебне трептаје који су избијали из мене.

„О чему размишљаш, Ферена?“

„Ах, ништа посебно. Само се опуштам. Зар овде није као у рају?“

„Зашто онда тако немирно устајеш, па се поново враћаш у лежаљку?“

„Немирно?“ упитала сам изненађено.

„Да, баш тако. Час намешташ наслон, па онда укључујеш ЦД плејер, затим узимаш крему за сунчање...“

„Као што знаш, ја сам женско“, рекла сам, у нади да ће га одговор задовољити.

„Да, разумем. Немој само поново код куће да ми говориш како имаш врло мало времена за читање.“

Тог тренутка сам устала из лежаљке, хитро га сочно пољубила у образ и свађица је била заборављена.

Поново сам се удобно завалила у лежаљку и покушавала да се концентришем на читање.

„Треба да позовеш Калида“, ођедном је прекинуо тишину.

Подигла сам поглед преко корица књиге.

„Молим?“, упитала сам изненађено. „Драги, ти знаш да не осећам ни најмању потребу да разговарам са бившим мужем, а још мање да га видим. Међутим, можда ти то желиш.“

Забрањена жена

Иако знам колико се Франц противи сусрету са Калидом, додала сам, смешкајући се: „Онда ћу свакако морати да размотрим могућност за састанак.“

„Молим те, Ферена, поштеди ме твојих пустињских прича.“

Грешим ли или у његовим речима трепери извесни дашак дивљења? Наравно, тако нешто Франц никада не би признао.

Скоро против моје воље, мисли су почеле да ми се врзмају око Калида. Последњи разговор са мојом мајком је изненада изронио из памћења. Наиме, Калид је имао обичај да једном или два пута годишње телефоном позове моју маму. То се углавном дешавало око Божића или мог рођендана, неки пут и средином лета, а недавно и у октобру. Мој муж и ја смо се управо налазили испод јужног повратника на 26. степену географске ширине када ми је мама пренела великодушне понуде из Дубаија. Прецизније речено, Калидова широкогруда понуда ме је нашла у хотелу „Палас“ у Јужној Африци.

Сада, када смо обоје званично венчани, добродошла сам у његову кућу, потпуно отворено. Наравно, у присуству мог драгог супруга.

„Али, молим те, мама!“, узбуђено сам узвикнула. Нисам осетила ништа друго осим пркоса и зловоље када су ове речи допрле до мене. Калид мора да је изгубио разум. Треба ли да наступимо под маском старих школских другова? Шта му само даје сигурност да ја могу да сачувам нашу тајну? И те како би га питање о нашој венчаном листу притерало у теснац. Тај документ ми је под тактичким изговором одузео и никада није вратио.

„Бисмилах – у име Бога, обећавам ти, да ћеш једну копију овога добити. На то смеш увек да се позовеш“, одлучно ме је уверавао.

Сматрала сам да је венчани лист морао да буде уништен да би се избегла породична трагедија. Међутим,

ко зна - можда наша тајна мирује, брижљиво чувана у неком трезору. Као строго чувано благо. Волела бих да знам шта је са тим документом.

Није само мој повређени понос био разлог због кога сам до сада избегавала сваки контакт са Калидом. Заклела сам се да никада више неће чути мој глас или видети моје лице. То је била моја чврста одлука коју сам поштовала свих ових година.

Међутим, док сам лежала на треперавој врелини испод палми, опијена благом тутњавом Персијског мора, чинило се као да је све одувао ветар. Не могу да се одбраним од обмане због које ће ми измаћи једно веома вредно пријатељство. Мисао на спој са арапским светом, који је само мали број људи са Запада могао да оствари, потпуно ме је завела.

У мојој имагинацији била сам спремна да проводим поподнева у Калидовој палати. Наравно, у кругу жена. Видела сам се како деци делим поклоне, проводим дуге сате уз чај и занимљиве разговоре, а касније можда и организујем путовања за жене под називом „Исток се сусреће са Западом“. Изгледа да ме је фантазија постепено потпуно савладала. А Франц? Не, са њим ће да буде веома мучно. Калид и он су сасвим различити. Франц обично сатима дискутује о врхунским винима, о птицама - посебно о орловима, о водичу кроз познате ресторане, док се Калиду не допадају такви разговори међу добростојећим људима. Једна од његових омиљених реченица гласи: „Заслуга за благостање припада само нашим прецима!“

Калид би сигурно био запрепашћен када би Францушао у његову кухињу, засукао рукаве, лично очерупао ћурку и нафиловао је или ставио јагње на ражањ. На пикнику би мој муж, због својих вештина око ватре, био прихваћен као племенски брат Ал Рашида.

Забрањена жена

Међу палмама које су шуштале и поред заспалог Франца препустила сам се бесмисленом размишљању. Међутим, не за дуго. Склопила сам књигу и затворила очи. Потпуни мир, шум морских таласа који се поново чуо и, на махове, крештаће фазана ођедном су пробудили у мени велику чежњу. Изненада сам осетила јаку потребу за деловањем. То ме је просто растрзало. Ипак, нисам могла тачно да опишем шта се дешава. Али ко не зна за тај осећај. Када се сам у аутомобилу возиш кроз неки леп предео, а из радија се изненада зачује песма „Дире Страитс“ или нека друга која вам се посебно допада, и ођедном те преплави жудња.

„О чему размишљаш, драга?“, зачуло се ођедном.

Изненађена, отворила сам очи.

Изгледа да се на мом лицу видео сањалачки осмех. Да мој муж ни у машти не би био одушевљен у Калидовој кухињи разумело се само од себе.

Ипак, све је то била фантазија коју сам одмах избрисала из сећања. Коначно, Калид је табу тема. И тачка.

„Љубави, време је да идем на тениски терен.“

„Сачекај, само да нешто обучем, па ћу те отпратити.“

Док смо се лагано кретали кроз парк, окружени гласним крештањем птица и пауновима који су репом правили лепезу, дошла сам изненада до просветљења. Као да ме је неко снажно протресао, постало ми је јасно, као дан, да шеика Калида и мене повезује једна велика тајна.

Нешто о чему моје усне не могу за увек да ћуте. Нешто што боли и потреса, а понекад опојно делује.

